

בעניין:

1. קפישה, ת"ז _____
תושבת השטחים הכבושים
2. קפישה, ת"ז _____
קטינה באמצעות אמה, העותרת 1
3. המוקד להגנת הפרט מיסודה של ד"ר לוטה זלצברגר
– ע"ר 580163517

ע"י ב"כ עוה"ד נאסר עודה (מ"ר 68398) ו/או דניאל שנהר (מ"ר 41065) ו/או בנימין אחסתרובה (מ"ר 58088) ו/או נדיה דקה (מ"ר 66713) ו/או תהילה מאיר (מ"ר 71836) ו/או אהרון קורמן (מ"ר 78484)

מהמוקד להגנת הפרט מיסודה של ד"ר לוטה זלצברגר
רח' אבו עוביידה 4, ירושלים, 97200
טל: 02-6283555; פקס: 02-6276317

העותרים

- נ ג ד -

המפקד הצבאי לאיזור הגדה המערבית

ע"י פרקליטות המדינה, משרד המשפטים
רח' צלאח אל-דין 29, ירושלים
טל: 02-6466590; פקס: 02-6467011

המשיב

עתירה דחופה למתן צו על תנאי

מוגשת בזאת עתירה למתן צו על תנאי, המופנה אל המשיב והמורה לו לבוא וליתן טעם מדוע לא ישיבו לפונים אליהם במהירות הראויה, המתחייבת ממהותן של הפניות המוגשות אליו; מדוע לא יימנע מדרישות שרירותיות ומקוממות במקרים דחופים כגון מקרה זה; וכן מדוע לא יבטל בדחיפות את האיסור המוטל על יציאתה של העותרת 1 מהגדה המערבית לירדן, דרך גשר אלנבי, ללא הגבלה, על מנת שתוכל ללוות את בתה התינוקת בת ה-40 יום שנודלה ללא אף. התינוקת סובלת מתסמונת העדר האף "Congenital Absence Of Nose- Arhinia" הקשה והנדירה ביותר - מדובר באחד מ-41 המקרים היחידים בעולם שנולדו עם התסמונת האמורה.

בקשה לקביעת דיון דחוף

כאמור, העותרת 2, בתה התינוקת של העותרת 1, סובלת מהתסמונת הקשה והנדירה ביותר, תסמונת העדר האף, אשר פוגעת ב-1 מכל 200 מיליון לידות בעולם. התינוקת מאושפזת בבית החולים "Al-Ahli" בחברון מאז לידתה, מזה כ-40 יום, ובשל קשיי הנשימה, חובר צינור חמצן שהוחדר לקנה הנשימה שלה. הרופאים הודיעו למשפחתה, כי לא ניתן לשחרר את התינוקת בשל הסכנה הנשקפת לחייה, ושהיא זקוקה לטיפול דחוף ומתקדם שאינו קיים בבתי החולים בגדה המערבית.

הבת הוזמנה לקבל את הטיפול הרפואי הנדרש ע"י מנתח ילדים בבית החולים "ירדן" שבעמאן. אולם, על אף נסיבות העניין הדחופות ביותר, המשיב מסרב לבטל את האיסור המוטל על יציאתה של האם, על מנת ללוות את בתה התינוקת לטיפול הדחוף לו היא זקוקה בירדן.

העותרים פנו למשיב לפני יותר משבועיים וביקשו להתיר את יציאתה של העותרת לצורך לווית בתה החולה, וצירפו מסמכים רפואיים המעידים על מצבה הקשה של התינוקת, אולם על אף האמור, וחרף מצבה הקשה של התינוקת המאושפזת בבית החולים, והנמצאת בסכנת חיים, לא טרח המשיב להשיב לפניית העותרים החוזרות תוך פגיעה קשה בזכותה העליונה והחוקתית של התינוקת לחיים ולנגישות לטיפול רפואי, ותוך זלזול בערך החיים של התושבים המוגנים הנמצאים תחת כיבוש צבאי אכזרי מזה יותר מחמישים שנה.

לאור האמור, מתבקש בית המשפט הנכבד לקבוע מועד **לדיון דחוף** בעתירה, ולמצער להורות למשיב להגיש את תגובתו המקדמית בהקדם, שכן ייתכן שזו תייתר את הדיון בעתירה.

התשתית העובדתית

למפקד הצבאי אחריות כלפי התושבים המוגנים וחובה לדאוג לחייהם ולבריאותם, חובה זו מתעצמת ככל שמדובר בכיבוש מתמשך ומשורש שמתקיים מזה יותר מחמישים שנה. אולם, בכל זאת, במקרה דנן, המשיב **לא מתבקש להעניק טיפול רפואי לתינוקת החולה. המשיב לא מתבקש לממן את הטיפול הרפואי בתינוקת. המשיב לא מתבקש למצוא עבור התינוקת מקום לקבלת טיפול רפואי. המשיב לא מתבקש לפעול להצלת חייה של התינוקת. המשיב לא מתבקש לאפשר לאדם ממנו קיים סיכון בטחוני להיכנס לישראל. המפקד הצבאי מתבקש אך ורק לא למנוע מהתינוקת בת ה-40 יום לקבל טיפול רפואי דחוף שאינו קיים בשטחים הכבושים בליווי אמה המוטל איסור על יציאתה מארצה.**

הצדדים

1. העותרת 1 (להלן: **העותרת**) היא פלסטינית תושבת השטחים הכבושים, ילידת 1981, נשואה ואם לשלושה ילדים קטינים. העותרת מתגוררת בחברון יחד עם בני משפחתה.

2. העותרת 2, הינה בתה התינוקת של העותרת 1, בת 40 יום. התינוקת נולדה ללא אף, והיא **סובלת מתסמונת העדר האף "Congenital Absence Of Nose- Arhinia"** הקשה והנדירה ביותר - מדובר באחד מ-41 המקרים היחידים בעולם שנולדו עם התסמונת האמורה. כאמור מדובר בתסמונת קשה ונדירה, אשר פוגעת ב-1 מכל 200 מיליון לידות בעולם.

3. התינוקת **מאושפזת בבית החולים "Al-Ahli" בחברון מאז לידתה, מזה כ-40 יום, ובשל קשיי הנשימה, חובר צינור חמצן שהוחדר לקנה הנשימה שלה. הרופאים הודיעו למשפחתה, כי לא ניתן לשחרר את התינוקת בשל הסכנה הנשקפת לחייה, ושהיא זקוקה לטיפול דחוף ומתקדם שאינו קיים בבתי החולים בגדה המערבית.**

4. הבת הזמנה לקבל את הטיפול הרפואי הנדרש ע"י מנתח ילדים בבית החולים "ירדן" שבעמאן.
אולם, על אף נסיבות העניין הדחופות ביותר, המשיב מסרב לבטל את האיסור המוטל על יציאתה של האם, על מנת ללוות את בתה התינוקת לטיפול הדחוף לו היא זקוקה בירדן.

העתקים ממסמכים רפואיים אודות מצבה של הבת מצורפים ומסומנים ע/א-ג'.
העתק מסמך רפואי מטעם בית החולים "JORDAN" מיום 28.7.2018 מצורף ומסומן ע/2.

5. **כאמור, העותרת מבקשת לבטל את האיסור המוטל על יציאתה לחו"ל על מנת שתוכל ללוות בדחיפות את בתה החולה לטיפול הדחוף לו היא זקוקה בירדן.**

6. יצוין, כי העותרת מעולם לא נעצרה או נחקרה.

7. העותרת 3, המוקד להגנת הפרט (להלן: **המוקד**), היא עמותה רשומה שמושבה בירושלים, הפועלת לקידום זכויות האדם של פלסטינים בשטחים הכבושים.

8. המשיב הוא המפקד הצבאי האחראי על איזור הגדה המערבית מטעמה של מדינת ישראל, המחזיקה בגדה המערבית תחת כיבוש צבאי זה למעלה מחמישים שנה

מיצוי ההליכים

9. בתחילה חודש אוגוסט, הגישה העותרת בקשה לבטל את האיסור המוטל על יציאתה למשיב באמצעות משרד הקישור הפלסטיני בחברון.

10. יצוין, כי ביום 19.8.2018 פנו העותרים לנציגי המשיב במת"ק חברון, וביקשו לבטל את המניעה המוטלת על יציאת העותרת לחו"ל על מנת שתוכל ללוות את התינוקת החולה. העותרים הדגישו את נסיבות העניין הדחופות וביקשו לטפל בבקשתה בטרם יחלפו 8 שבועות בשל נסיבות המקרה ההומניטאריות. למעלה מן הצורך, לפנייה זו צורף טופס טיפול בבקשה כדרישת המשיב.

העתק מפניית המוקד מיום 19.8.2018 מצורף ומסומן ע/3.

העתק מטופס טיפול בבקשה מצורף ומסומן ע/4.

11. ביום 19.8.2018 הודיעו נציגי המשיב במת"ק חברון, כי הוגשה השגה עבור העותרת ואשר הועבר לטיפול הגורמים הרלוונטיים.

12. ביום 22.8.2018 פנתה נציגת המוקד למת"ק חברון, על מנת לקבל תשובה להשגת העותרת, ובמהלך השיחה מסרו נציגי המשיב כי הטיפול בבקשה הופסק בשל העדר מסמך רפואי מבית חולים בירדן שמזמין את התינוקת לקבל את הטיפול אצלו !!!

כאן, מדובר בדרישה שרירותית ואכזרית במסגרת התנהלותו החמורה והלקויה של המשיב תוך זלזול בערך החיים של הפלסטינים, במיוחד שמדובר בתינוקת בת-40 יום, אשר מאושפזת ומונשמת בבית החולים, וכאשר מצוין במסמכים הרפואיים שצורפו לפניית העותרים הראשונה לצבא כי הטיפול לו זקוקה התינוקת הינו טיפול דחוף ומתקדם שאינו קיים באף בית חולים בגדה המערבית !!!!

13. בשל נסיבות העניין הדחופות, ועל אף דרישת המשיב המקוממת, באותו היום, ה-22.8.2018, שב ופנה המוקד בכתב לנציגי המשיב במת"ק חברון וצירפו לפנייתם מסמך רפואי מבית החולים הירדני, שבו מזמין את התינוקת לקבל את הטיפול הרפואי לו היא זקוקה ע"י מנתח הילדים בבית החולים האמור (ראו ע/5).

העתק מפניית המוקד מיום 22.8.2018 מצורף ומסומן ע/5.

14. ביום 27.8.2018 שב ופנה המוקד לנציגי המשיב במת"ק חברון, הזכיר את נסיבות המקרה הדחופות וביקש לקבל תשובה להשגתה של העותרת על מנת שתוכל ללוות את בתה לטיפול הרפואי בירדן.

העתק מפניית המוקד מיום 27.8.2018 מצורף ומסומן ע/6.

15. ביום 28.8.2018 הודיעו נציגי המשיב כי השגתה של העותרת עודנה בטיפול גורמי הביטחון.

16. בשל נסיבות המקרה הדחופות וההומניטריות, ביום 2.9.2018 שב ופנה המוקד למשיב באמצעות מת"ק חברון, וביקש לבטל את האיסור המוטל על יציאתה של העותרת על מנת להפסיק את הפגיעה הקשה בזכויותיהן של העותרות. המוקד הודיע, כי אם לא תתקבל תשובה עד ליום 4.9.2018 תישקל פנייה לערכאות.

העתק מפנייתה המוקד מיום 22.9.2018 מצורף ומסומן ע/7.

17. עד למועד כתיבת שורות אלה, **התינוקת עודנה מאושפזת** בבית החולים בחברון, ובשל קשיי הנשימה, חובר צינור חמצן שהוחדר לקנה הנשימה שלה. על אף, נסיבות המקרה הדחופות, ועל אף פניות העותרים החוזרות לנציגי המשיב, עד למועד כתיבת שורות אלה **לא טרח המשיב לבטל את המניעה המוטלת על יציאתה של העותרת לחו"ל, כמו כן לא התקבלה תשובה עניינית כלשהי לפניות העותרים.**

18. בשל נסיבות המקרה הדחופות, והתנהלותו המקוממת והשרירותית של המשיב, לא נותר לעותרים אלא לפנות לבית המשפט.

טיעון המשפטי

חובת המשיב להשיב במהירות

האידיאולוגיה צריכה להיות פשוטה: מבלי לפגוע כהוא זה בביטחון ובשיקולי ביטחון, כמובן, יש צורך במאמץ להקל ככל הניתן על האוכלוסייה הפלסטינית הנזקקת להיתרים במישור המינהלי [...] ראוי להגיע למסגרת פשוטה ככל הניתן ומובנת כלל הניתן, כדי להסיר מעקשים לא נחוצים בחיי האוכלוסייה. העתירות הרבות המוגשות ונמחקות בטרם דיון כיוון שנפתרה הבעיה הקונקרטי, והמוכחות על ידי כך כמיותרות מעיקרן אילו טופל הנושא, מעידות כמאה עדים על הצורך בשיפור.

(בג"ץ 3764/16 גמאל עלי נ' המפקד הצבאי לאיזור הגדה המערבית, החלטת כבוד המשנה לנשיאה בדימוס רובינשטיין, מיום 20.4.2017; להלן: בג"ץ עלי; ההדגשות הוספו, א"ב)

- העתק מהחלטת כבוד השופט (בדימוס) רובינשטיין מיום 20.4.2017 מצורף ומסומן ע/8.
19. האמירה שלעיל מעידה, כי התעלמותו הממושכת של המשיב מהשגותיהם של העותרים במקרה דנן היא למרבה הצער תופעה שכיחה, הגוררת בעקבותיה לא פעם הגשת עתירה לבית המשפט הנכבד רק לשם קבלת מענה.
20. בבסיס העניין מצויה חובתו של המשיב מכוח הדין להשיב במהירות לפניית המופנות אליו. כלל ידוע הוא כי "החובה לפעול במהירות הראויה היא מן המושכלות הראשונים של מינהל תקין" (י' זמיר, **הסמכות המינהלית** (כרך ב, נבו, תשנ"ו), 717).
- וראו בעניין זה:

בג"ץ 6300/93 **המכון להכשרת טוענות נ' השר לענייני דתות**, פ"ד מח(4) 451, 441 (1994);
 בג"ץ 7198/93 **מיטראל בע"מ נ' שר התעשייה והמסחר**, פ"ד מח(2) 853, 844 (1994);
 בג"ץ 5931/04 **מזורסקי נ' מדינת ישראל – משרד החינוך**, פ"ד נט(3) 782, 769 (2004);
 בג"ץ **Avocats Sans Frontieres נ' אלוף פיקוד הדרום**, תק-על 4212/06 (2)2006 4751 (2006).

21. וכבר נפסק, כי כאשר מדובר בזכויות אדם, מקבל מושג "הזמן הסביר" משמעות מיוחדת (בג"ץ 1999/07 **גלאון נ' ועדת הבדיקה הממשלתית לבדיקת אירועי המערכה בלבנון 2006**, תק-על 2007(2) 569, 551 (2007)); וכי בעניינים הנוגעים לזכויות אדם –

יש מקום לצפות להסדרה מהירה יותר של העניין [...] התמשכות פגיעה בזכויות אדם מחמירה לא פעם את היקף הפגיעה ותוצאתה עלולה להיות שחיקה של הזכות כמו גם פגיעה קשה ומתמשכת בפרט.

(בג"ץ 8060/03 **קעדאן נ' מינהל מקרקעי ישראל**, תק-על 2006(2) 775, 780 (2006)).

וראו גם: בג"ץ 10428/05 **עליוה נ' מפקד כוחות הצבא בגדה המערבית**, תק-על 2006(3) 1744, 1743 (2006); בג"ץ 4634/04 **רופאים לזכויות אדם נ' השר לביטחון פנים**, תק-על 2007(1) 1999, 2009 (2007).

הפגיעה בזכויות העותרת לבריאות ולנגישות לטיפול רפואי

22. כאמור, העותרת מאושפזת בבית החולים בחברון מזה כ-40 יום והיא זקוקה לטיפול רפואי דחוף שאינו קיים בגדה המערבית. ככל שהמשיב מונע את יציאתה של העותרת לחו"ל על מנת ללוות את בתה החולה, הוא שולל מהתינוקות שנמצאת בסכנת חיים את זכותה לבריאות ולנגישות לטיפול רפואי. התנהלותו המקוממת של המשיב הינה מנוגדת לכללי המשפט הבינלאומי ומשפט זכויות האדם ואינה עולה בקנה אחד עם ההגנה המוענקת לאוכלוסייה הכבושה.

ראו בעניין זה:

סעיף 25 להכרזה לכל באי עולם בדבר זכויות האדם, 1948;
 סעיפים 7, 11 ו-12 לאמנה הבינלאומית בדבר זכויות כלכליות, חברתיות ותרבותיות, 1976;

סעיף 5 לאמנה בדבר ביעור כל הצורות של אפליה גזענית, 1965 ;
 סעיפים 10, 12 ו-14 לאמנה הבינלאומית בדבר ביעור כל צורות האפליה כלפי נשים, 1979 ;
 וסעיף 24 לאמנה בדבר זכויות הילד, 1989.

מלומדים רבים הבהירו את חשיבותה העצומה של זכות זו, שמקורה בזכות לחיים, ראו
 למשל:

Jamar S. D. *The international human right to health*, Southern University Law Review, Vol, 22, No. 1, Fall, 1994 ;

Evans T. *A human right to health?* Third World Quarterly, Vol. 23, No. 2, 2002, pp. 197–215; and

Kinney E.D. *The international human right to health: What does this mean for our nation and world?* Indiana Law Review, Vol. 34, 2001, pp. 1457-1474.

23. ועדת האו"ם לאמנה בדבר זכויות כלכליות, חברתיות ותרבותיות, אשר ישראל חתמה עליה, הדגישה מפורשות את המחויבות שיש למדינות החתומות, לאפשר נגישות פיזית ממשית לזכות הבסיסית לבריאות:

Physical accessibility: health facilities, goods and services must be within safe physical reach for all sections of the population... States should refrain... from limiting access to health services as a punitive measure, e.g. during armed conflicts in violation of international humanitarian law.

(UN CESCR General Comment No. 14 (2000), The right to the highest attainable standard of health (August 2000)).

24. חובה זו נובעת אף מסעיף 27 לאמנת ג'נבה הרביעית, הקובע את החובה הבסיסית לנהוג בתושבים המוגנים באופן הומאני, תוך שמירה על כבודם:

Protected persons are entitled, in all circumstances, to respect for their persons, their honour, their family rights... They shall at all times be humanely treated, and shall be protected especially against all acts of violence or threats thereof...

25. הן הזכות לחיים והן הזכות לקבל טיפול רפואי שנגזרת ממנה, מצאו את ביטויין במשפט זכויות האדם הבינלאומי בשלוש אמנות שישראל חתומה עליהן. יודגש, כי משפט זכויות האדם הבינלאומי מחייב את המדינה גם בעת מלחמה (ראו בג"ץ 3239/02 **מרעב נ' מפקד כוחות צה"ל ביהודה ושומרון**, פ"ד נז(2) 349).

26. גם סעיף 2 **לחוק-יסוד: כבוד האדם וחירותו** מעגן את הזכות לחיים, בקובעו: "אין פוגעים בחייו, בגופו, או בכבודו של אדם באשר הוא אדם". סעיף 4 לחוק-היסוד מוסיף על כך וקובע: "כל אדם זכאי להגנה על חייו, על גופו ועל כבודו".

27. הזכות לבריאות היא התשתית שעליה נבנות – בהתאם למשפט זכויות האדם – שאר הזכויות, הן האזרחיות והן הכלכליות. כמעט כל שאר זכויות האדם, בסיסן בזכות לבריאות, אשר מאפשרת לאדם לחיות חיים שלמים בקרב משפחתו, להמשיך לפרנס את משפחתו, ולטפל בילדיו ובהוריו. מכאן נובעת חובתה של מדינה לאפשר את מימושה של זכות זו באופן אקטיבי ובכל צורה שהיא.

28. הזכות לשלימות הגוף, לבריאות וחיים, הכוללת בחובה את הזכות לקבלת טיפול רפואי, הינן זכויות יסוד המוקנות לכל אדם באשר הוא אדם. כדברי כב' הנשיא (דאז) ברק:

כבודו של אדם כולל בחובו, כפי שראינו, הגנה על מינימום הקיום האנושי (ראו בג"צ 161/94 אטרי נ' מדינת ישראל (לא פורסם)... אדם שאין לו גישה לטיפול רפואי אלמנטרי הוא אדם שכבודו כאדם נפגע.
(רע"א 4905/98 גמזו נ' ישעיהו, פ"ד נה(2) 360, 376).

פגיעה בזכותן של העותרות לחופש התנועה

29. המשיב מונע מן העותרת לצאת את ארצה לחו"ל כדי ללוות את בתה התינוקת החולה לטיפול הרפואי לו היא זקוקה בחו"ל. בכך נפגעת זכותן של העותרות לחופש תנועה, אשר מהווה את הביטוי המרכזי לאוטונומיה של האדם, לבחירתו החופשית ולמימוש יכולותיו. חשיבותה הרבה של הזכות לחופש תנועה נעוצה בכך שחופש תנועה הוא הכוח המניע את מארג זכויותיו של האדם, והגבלתו גוררת אחריה בהכרח פגיעה בזכויות אדם נוספות, הנוגעות לכל תחומי החיים.

30. במשפט הישראלי, מעוגנת הזכות לחופש תנועה בסעיף 6 לחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו, ומוכרת כזכות יסוד בסיסית, אשר עומדת בשורה הראשונה של זכויות האדם ומצויה ברמה הגבוהה ביותר במדרג זכויות האדם בישראל (ראו למשל: בג"ץ 1890/03 עיריית בית לחם נ' מדינת ישראל, תק-על 2005(1) 1114, פסקה 15 (2005); בג"ץ 5016/96 חורב נ' שר התחבורה, פ"ד נא(4) 1 (1997)).

31. הזכות לחופש תנועה מהווה זכות יסוד גם במשפט הבינלאומי. במשפט זכויות האדם הבינלאומי מעוגנת זכות זו בסעיף 12 לאמנה הבינלאומית בדבר זכויות אזרחיות ומדיניות 1966; בסעיף 13 להכרזה לכל באי עולם בדבר זכויות אדם 1948; ובסעיף 2 לפרוטוקול הרביעי לאמנה האירופאית לזכויות אדם 1950. במשפט ההומניטארי הבינלאומי, מעוגנת הזכות לחופש תנועה בסעיף 35 לאמנת ג'נבה הרביעית (1949):

All protected persons who may desire to leave the territory... may be entitled to do so... The applications of such persons to leave shall be decided in accordance with regularly determined procedures and the decision shall be taken as rapidly as possible... if any such person is refused to leave the territory he shall be entitled to have such refusal reconsidered... [Emphases added].

המלומד פיקטה מבהיר בפרשנותו כי:

It should be noted that the **right to leave the territory is not in any way conditional, so that no one can be prevented from leaving** as a measure of reprisals... It is therefore essential for States to safeguard the basic principal by showing moderation and **only invoking these reservations when reasons of the utmost urgency so demand** [Emphases added].

(Pictet J.S., Commentary: IV Geneva Convention Relative to the Protection of Civilian Persons in Time of War, pp. 235-236 (Geneva, 1958)).

32. הזכות לחופש תנועה כוללת גם את זכותו של אדם לצאת מארצו ולחזור אליה, והיא הוכרה בהכרזה לכל באי עולם בדבר זכויות אדם 1948 (סעיף (2) 13):

13(2) Everyone has the right to leave any country, including his own, and to return to his country.

כמו גם בפסיקה הישראלית:

זכותו של אדם לצאת מארץ מגוריו ולחזור אליה היא "זכות טבעית". היא אחת מזכויות היסוד של האדם. הגבלתה של הזכות פוגעת פגיעה חמורה בזכויותיו. (בג"ץ 4706/02 סלאח נ' שר הפנים, פ"ד נו(5) 695, 704 (2002)).

סיכומם של דברים

33. העותרת 2, בתה של העותרת 1, תינוקת בת 40 יום, סובלת מהתסמונת הקשה והנדירה ביותר, תסמונת העדר האף, אשר פוגעת ב-1 מכל 200 מיליון לידות בעולם.

34. התינוקת מאושפזת בבית החולים "Al-Ahli" בחברון מאז לידתה, מזה כ-40 יום, ובשל קשיי הנשימה, חובר צינור חמצן שהוחדר לקנה הנשימה שלה. הרופאים הודיעו למשפחתה, כי לא ניתן לשחרר את התינוקת בשל הסכנה הנשקפת לחייה, ושהיא זקוקה לטיפול דחוף ומתקדם שאיננו קיים בבתי החולים בגדה המערבית.

35. הבת הוזמנה לקבל את הטיפול הרפואי הנדרש ע"י מנתח ילדים בבית החולים "ירדן" שבעמאן. אולם, על אף נסיבות העניין הדחופות ביותר, המשיב מסרב לבטל את האיסור המוטל על יציאתה של האם, על מנת ללוות את בתה התינוקת לטיפול הדחוף לו היא זקוקה בירדן.

36. על אף מצבה הקשה של התינוקת המאושפזת בבית החולים, הנמצאת בסכנת חיים, וחרף פניות העותרים החוזרות לנציגי המשיב, לא טרח המשיב להתייחס לפניות אלה תוך פגיעה קשה בזכותה העליונה והחוקתית של התינוקת לחיים ולנגישות לטיפול רפואי, ותוך זלזול בערך החיים של התושבים הפלסטינים המוגנים החיים תחת כיבוש צבאי אכזרי וממושך מזה יותר מחמישים שנה.

37. החלטת המשיב לא להתיר את יציאתה של העותרת על מנת ללוות את בתה הקטינה לטיפול הדחוף בחו"ל, הינה החלטה שרירותית שאינה עומדת במבחני המסבירות והמידתיות, ואף פוגעת בזכויות העל החוקתיות של התינוקת לחיים ולנגישות לטיפול רפואי.

לאור כל האמור, מתבקש בית המשפט הנכבד להוציא צו על תנאי כמבוקש, ולאחר שמיעת תשובת המשיב, להפכו לצו מוחלט. כמו כן מתבקש בית המשפט להשית על המשיב את הוצאות העותרים ושכ"ט עו"ד.

עתירה זו נתמכת בתצהיר שנחתם בפני עו"ד בגדה המערבית ונשלח לח"מ בפקס, בתיאום טלפוני. בית המשפט הנכבד מתבקש לקבל תצהיר זה, ואת יפוי הכוח שאף הוא נשלח בפקס, בהתחשב בקשיים האובייקטיביים בנוגע למפגש בין העותרת לבין באי כוחה.

נאסר עודה, עו"ד
ב"כ העותרים